

ik zat eens een maand in londen
op een hotel kamer
die ik altijd rond hetzelfde tijdstip binnenkwam en weer verliet
een keer smiddags om te gaan zwemmen in het zwembad om de hoek
en een keer savonds om te gaan spelen in een theater ergens vlak bij de tower bridge

de uren tussen het zwembad en het theater in lag ik op het grote strak opgemaakte bed
en keek ik naar films
iemand had me verteld dat je jezelf geen artist mag noemen als je casablanca niet had
gezien
dus daar was ik mee begonnen
met casablanca
daarna
keek ik naar vertigo naar apocalypse now
toen naar frozen
ter afwisseling
en toen keek ik naar een docu op discovery channel over mega structures
hoe ze gigantische viaducten en bruggen bouwen
en toen kwam ik door te klikken
op een documentaire uit over de golden gate bridge bij
en dat was een van de bizarste films die ik ooit heb gezien

ik voel me altijd erg ongemakkelijk als ik er aan denk laat staan er over vertel
dus ik zal het zo beknopt mogelijk houden
het is een film over mensen die van de golden gate brug springen
om een einde aan hun leven te maken
dat gebeurt blijkbaar gemiddels zo een 128 keer per jaar
minstens 2 keer per week dus
en een jonge filmstudent besoot daar zijn afstudeerfilm over te maken
om het probleem aan de kaak te stellen
hij positioneerd zich onderaan het water
op afstand
heeft een telelens bijzich
en filmt de voetgangers op de brug
al gauw weet hij welke mensen hij in de gaten moet houden
de mannen van middelbare leeftijd
die met gebogen hoofd over de brug lopen
af en toe stil staan
en naar beneden kijken
dat zijn ze
hij zoomt in
en legt het vast
het moment
dat de man soepel over de reling wipt
zich nog even vasthoudt terwijl hij op de buitenste richel staat
en dan zich laat vallen

steeds weer op dezelfde manier
armen wijd open
en je gewoon voorover laten vallen
de jongen legt in 3 maanden tijd 23 zelfmoorden vast op film
en maakt er deze opmerkelijke documentaire over

de dagen na het zien van deze film kreeg ik de beelden niet meer uit mijn hoofd
vooral de rust waarmee de mensen zich de diepte in lieten vallen

en terwijl ik door londen wandelde
van het zwembad terug naar het hotel
van het hotel naar het park
langs de oer oude knotwilgen van greenich park
naar de metro
door londen
tot aan de tower bridge
en in de kleedkamer

kon ik nergens meer aan denken dan aan die film

ik begreep wel dat die filmstudent voor zijn film die beelden nodig had
maar ik snapte niet hoe hij er tegen kon
kon hij niet een vriend van hem met een walkie talkie op de brug laten lopen
en dan roepen: got a nother one- coming from south- grab him - over
en ze dan een voor een stoppen
en dan interviewen over hoe het voelt om net niet te springen

ik bleef maar dingen opzoeken
aantallen
bruggen
preventie
alles wat ik maar kon vinden

ik vond een verhaal over een jongen die net op het moment dat hij sprong bedacht
ik wil toch niet dood
en in zijn val zich herpositioneerde
zodat zijn voeten eerst het water zouden raken
en hij had zware schoenen aan met dikke rubberen zolen
en hoe die zijn val braken
en hij het wonder boven wonder overleefde
een sprong van 80 meter
hij vertelde dat hij in het water knalde
hoe hij voelde dat hij zijn benen had gebroken
en hoe hij met zijn armen probeerde boven te komen
en hoe het niet lukte
tot een zeehond onder hem verscheen

en hem omhoog duwde
en er zijn zeehonden daar waar hij sprong
dus het verhaal kan kloppen
in het interview wat ik met hem zag zei hij toen
het is lastig voor me
ik mag nergens alleen naar toe van mijn moeder en mijn psychiater
terwijl ik ze steeds weer opnieuw zeg dat ik niet meer dood wou
dat ik me bedacht had
en dat een zeehond me gered heeft
dan zucht hij en kijkt de camera in en zegt
god is real man
i know that now
god is fucking real

hoe meer ik google
hoe meer ik erover lees
hoe meer het me opvalt om me heen
op plekken waar ik vroeger nooit keek
nood-telefoons op viaducten
plakaten op waarop staat
dont do it

en terwijl ik door de drukke metrostations loop
en al de mannen met gebogen schouders zie
die naar hun werk gaan
in the financial district van londen
kan ik niet anders dan denken
hoe begin je daaraan
mensen in de gaten houden?
hoe begin je daaraan

en dan op dag 23 van mijn verblijf in de hotelkamer
vind ik opeens een artikel op internet over Chen Si
een oud mannetje die sinds 11 jaar elke dag de bus neemt naar de Yantze River Bridge in
nanjing China. de yangtze river bridge de grootste brug in china heeft een zelfs nog hoger
zelfmoord aantal per jaar dan de golden gate.
en dit mannetje chen si, neemt dus elk jaar de bus naar deze brug
vermomt zich als een toerist
of een toevallig voorbijganger
dat doet hij door een mickey mouse petje op te zetten
en een camera om zijn nek te hangen
en zo wandelt hij heel onopvallend de hele dag heen en weer over de brug
op het moment dat hij iemand ziet lopen zonder licht in zijn ogen
want zo herkend hij ze zegt hij
aan het ontbrekende licht in hun ogen
als hij zo iemand ziet

volgt hij ze op twee meter afstand
en net voordat ze gaan springen tikt hij ze zacht op de schouder en zegt
zullen we een kopje thee gaan drinken
dan neemt hij ze mee naar een theehuis vlakbij de brug
ze kennen hem daar
en hij neemt altijd hetzelfde tafeltje ergens aan het raam achterin de hoek
en vraagt hij aan de persoon wiens leven hij gered heeft waarom ze niet meer willen
hij zegt in het interview dat het zijn hart breekt, de redenen waarom mensen niet meer
verder kunnen
vaak gaat het over een schuld van 15000 euro
of schaamte
een groot probleem in de chinese cultuur
schaamte omdat een vrouw geen kinderen kan krijgen
of omdat haar man is vreemdgegaan
chen si legt ze dan uit dat ze daarvoor niet hoeven te sterven
en als het om geld problemen gaat bedenkt hij vaak samen met de persoon in kwestie een
betalingsplan om onder de schulden uit te komen

ook vraagt hij hun telefoon nummer
en belt ze de eerste maanden geregeld op om te vragen hoe het gaat

chen si doet dit al 11 jaar
en heeft inmiddels ruim 300 mensen het leven gered

een paar jaar geleden schreef een journalist van the guardian een artikel over hem
en noemde hem de Yangtze river Angel.
na dat artikel werd hij door de chinese overheid op het matje geroepen
omdat in china ze niet graag hebben dat iemand uitgroeit tot een volks-held
dat doet teveel denken aan verzet
en hij werd vriendelijk verzocht zijn acties te staken

Chen si antwoord aan de overheid was als volgt:
ik doe niets verkeerd
ik neem gewoon elke dag de bus naar de rivier
en drink thee
verder niets
dat kan niemand mij verbieden

en tot op de dag van vandaag wandelt hij daar
met zijn mickey mouse pet op
op zoek naar mensen die niet meer willen leven